

Міністерство освіти і науки України

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського

Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

Національний університет фізичного виховання і спорту України

Харківська державна академія культури

ТЕНДЕНЦІЇ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА У КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ ПРОЦЕСІВ

Збірник наукових праць
І Всеукраїнської науково-практичної конференції

23-25 травня 2024 року

Полтава -2024

Ладатко М. А., студент
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка».*

Горголь П.С., заслужений працівник культури України, доцент
завідувач кафедри хореографії і танцювальних видів спорту
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТОК ТАНЦЮ ЧА-ЧА-ЧА

Ча-ча-ча — парний бальний танець кубинського походження, який входить у програму латиноамериканських танців.

Те, як ча-ча-ча танцюють сьогодні, — результат роботи вчителя танців П'єра Зушер-Марголя, відомого під псевдонімом месьє П'єр. Він відвідав Кубу в 1952 з метою вивчення кубинських танців. Там месьє П'єр помітив, що четверта доля нового танцю розділена навпіл, і танцювати кубинці починають з другої долі, а не з першої. Він привіз цю ідею до Англії і там створив те, що зараз називають бальним ча-ча-ча.

За своїм походженням від кубинських танців ча-ча-ча має спільні корені з румбою. Однак, шляхи румби та ча-ча-ча розійшлися — румба стала повільнішою і чуттєвішою, ча-ча-ча — швидшим та грайливішим. Під час танцю пари повинні передати веселий, безтурботний і розв'язний характер, на відміну від ліричної румби. Якщо румба – спокушання і переживання, то ча-ча-ча – кокетство і флірт.

Ча-ча-ча танцюють у темпі 120 ударів за хвилину (30 тактів на хвилину). Положення корпусу таке саме, як і в самбі – вага тіла переноситься на пальці ніг. Перший крок сильніший, виразний, що підкреслюється більшою тривалістю виконання порівняно з іншими чотирма кроками. Композиції в цьому танці так само різноманітні, як і грайливі: одна з них називається "полювання" і полягає в

тому, що один з партнерів повертається до другого спиною – такий собі жарт у дусі народного танцю. Словом, на відміну від ліричної, "дорослої" румби, танець ча-ча-ча радше схожий на ексцентричного підлітка, неслухняного й вередливого.

Походження ча-ча-ча тісно пов'язане з історією Куби, де, власне, і зародився цей танцювальний напрямок. Все почалося з появи на майбутньому острові Свободи англійської народного танцю Контраданс. Це сталося в XVIII столітті, коли Гавана перебувала під окупацією англійців. Нехитрі руху Контраданс сподобалися кубинцям і стали основою для створення власного національного танцю, який стали називати данса.

Визнання незалежності Куби в 1895 році призвело до того, що на острів хлинув потік плантаторів. Вони прибували разом зі своїми рабами, які й мали змінити танцювальні традиції місцевого населення. Африканці привезли з собою ритуальні танці, що привертають увагу швидким ритмом і сміливими рухами стегон. Невідомо хто придумав змішати данса та африканську культуру в один танцювальний коктейль, але це сталося. Так, на з'явився дансон, який завоював популярність у вищих шарах суспільства Куби.

Поки бомонд захоплено танцював дансон, простий народ відточував майстерність у виконанні румби та інших африканських танців. В кінцевому підсумку сталося неминуче злиття дансон і румби. Але рухатися в швидкому темпі нового напрямку, що одержав назву мамбо, було нелегко - танцюристи ледь встигали підлаштовуватися під ритм музики.

Полегшити життя кубинцям, які не уявляли свого життя без танців, вирішив місцевий композитор Енріке Хоррін. Він захотів створити нову музику з більш спокійною і одночасно запам'ятовується мелодією. Експерименти Енріке закінчилися в 1949 році композицією "La enganadora", з якої й починається справжня історія ча-ча-ча. Хоча спочатку музикант назвав новий ритм "мамбо-румба".

У чому полягало нововведення Хорріна? По-перше, він зробив ритм більш виразним. По-друге, вирішив обійтися без інтродукції або вступу, яке було характерно для Дансон. По-третє, запропонував всім музикантам оркестру

співати в унісон. Хорове виконання припало до душі публіці і самому Енріке. Йому здалося, що текст пісень в цьому випадку звучав більш чітко. І останнє: він змінив акценти в музиці, щоб танцюристи могли здійснювати рухи навіть без інструментального супроводу.

Легкий, веселий і святковий танець швидко завоював любов жителів Куби. В середині ХХ століття практично в кожному місцевій вуличному кафе можна було спостерігати, як танцюють ча-ча-ча. З огляду на, що острів Свободи був улюбленим місцем відпочинку американців, не варто дивуватися швидкості поширення танцю на території США. У 1952 році на острів прибув П'єр Лавелл, англійський хореограф. Незвичайна манера кубинців танцювати румбу не залишила його байдужим. Недовго думаючи, П'єр "відвіз" оригінальний танець з континенту - так ча-ча-ча поширився європейськими країнами.

Ляшенко А.Ю., студент
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

Горголь П.С., заслужений працівник культури України, доцент
завідувач кафедри хореографії і танцювальних видів спорту
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТАНЦЮ СИРТАКІ

Сиртакі - грецький танець, який виник в 60-і роки ХХ століття. Але деякі витоки стилю все ж простежуються в стародавній культурі Греції. Вважається, що його основу складають три грецьких танці.

- Хасапіко – древній танець греків-воєнків. Історичних відомостей про цей стиль відомо небагато. Згідно з переказами, хасапіко танцювали на Великдень